

яви, че ще ѝ върне Съръ и Христополю. Ала Маргарита поиска залогъ, че той ще изпълни думитѣ си. Тогава Биандрате обеща да ѝ даде какъвто залогъ намѣри за добре. Цѣлиятъ парламентъ реши, единодушно, че най-добъръ залогъ ще бѣде той самия: като остане затворенъ въ кастела, докато императрицата постави свои гарнизони въ дветѣ крепости.

Уловенъ въ примка, Биандрате побледнѣ, позеленѣ, ала не можа да се откаже отъ думата си.

Обаче решена да отиде до край въ скритата война съ намѣстника, Маргарита хвърли последния си козъ. Не напраздно дъщерята на кралъ Бела Венгерски, бѣ живѣла близо дванадесетъ години въ двора на вазилевскитѣ и бѣ научила тънкото имѣ лукавство. Тя се обърна любезно къмъ графа.

Съ думитѣ си тя искаше да улучи Биандрате право въ сърдцето:

— Освенъ това, бихъ желала да помоля монсеньоръ императора, като мой законенъ защитникъ, за въ бѣдаще да ми стане поддържникъ въ всички мои права . . .

— Щомъ е така, мадамъ — отвърна веднага намѣстникътъ, съ разкъсана отъ гнѣвъ душа — азъ давамъ на драго сърдце съгласието си, императорътъ да ви поддържа въ всички права. Тогава моето регентство става излишно, и вие бихте могли много лесно да го получите обратно . . .

— Въ такъвъ случай — го прекъсна бързо кралицата, която очакваше тия думи — азъ бихъ го приела съ удоволствие обратно, ако вие желаете това.

И тя го погледна съ едва забележима присмѣхуленостъ.

Биандрате прехапа устни.

Следъ това извади отъ ржката си намѣстническия пръстенъ, поклони се и ѝ върна регентството надъ цѣлото Солунско кралство.

По даденъ знакъ отъ Маргарита, двама стражи го отведоха навънъ. Въ мига, когато той прекрачи прага на